

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 16 april 1942 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ersättning från kyrkofonden för övertalig personal vid domänverket.

Genom en den 6 februari 1942 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 47, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden föreslagit riksdagen besluta, att kyrkofonden skall för år 1941 ersätta statens domäners fond kostnader för övertalig personal vid domänverket med 412,382 kronor 40 öre.

I fråga om de skäl som ligga till grund för förslaget får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Genom ikraftträdandet den 1 maj 1933 av den år 1932 genomförda ecklesiastika boställslagstiftningen har domänverkets förvaltningsuppgift beträffande de i ecklesiastik boställsordning omförmälda boställena överflyttats, i fråga om löneboställen å vederbörande pastorat samt i fråga om allmänna kyrkohemman å vederbörande stiftsnämnd. På grund härav och till följd av andra ävenledes år 1932 genomförda ändringar på skogslagstiftningens område måste en stor del av domänverkets personal lämna sin tjänst inom verket. Beträffande avlöning åt dem av tjänstemännen, som blivit övertaliga genom införandet av den nya ecklesiastika boställsordningen, stadgades i 69 § av boställsordningen, att vad domänverket i nämnda avseende nödgades vidkännas skulle i den omfattning och med belopp, som bestämdes av Konungen och riksdagen, ersättas statens domäners fond ur kyrkofonden. Frågan huru därvid skulle närmare förfaras underställdes 1933 års riksdag genom Kungl. Maj:ts proposition nr 233. I denna förutsattes att domänverkets samtliga kostnader för övertalig personal i första hand skulle utgöras av domänfonden. Den del av nämnda kostnader, som finge anses belöpa å de ecklesiastika skogarna och som domänfonden alltså ägde återbekomma ur kyrkofonden, borde enligt propositionen årligen fastställas efter förslag av domänstyrelsen. Propositionen föranledde i denna del ej någon erinran från riksdagens sida.

Jämlikt beslut av 1936—41 års riksdagar (1936: prop. 58, skr. nr 66; 1937: prop. 123, skr. nr 129; 1938: prop. 120, skr. nr 124; 1939 års lagtima riksdag: prop. 91, skr. nr 179; 1940 års lagtima riksdag: prop. 46, skr. nr 112; 1941: prop. 67; skr. nr 104) har föreskrivits, att kyrkofonden skulle

ersätta domänfonden kostnader för övertalig personal vid domänverket med 450,239 kronor 84 öre för år 1935, 444,114 kronor 40 öre för år 1936, 426,125 kronor 9 öre för år 1937, 415,042 kronor 98 öre för år 1938, 407,829 kronor 16 öre för år 1939 och 409,755 kronor 90 öre för år 1940.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 januari 1942 har domänstyrelsen hemställt, att kostnaderna under år 1941 för domänverkets övertaliga personal eller sammanlagt 701,522 kronor 9 öre måtte till ett belopp av 412,382 kronor 40 öre ersättas domänfonden av kyrkofonden.

I förevarande proposition anför *föredragande departementschefen, statsrådet Pehrsson-Bramstorp*, följande:

»Då domänstyrelsens nu framlagda förslag till fördelning av de verkliga kostnaderna under år 1941 för domänverkets övertaliga personal överensstämmer med av riksdagen härutinnan godtagna principer, föranleder förslaget ej någon erinran från min sida. Det torde emellertid böra undersökas, huruvida icke ifrågavarande kostnader framdeles skulle kunna genom åtgärder från domänverkets sida nedbringas.»

Riksdagens revisorer ha i sin berättelse om den år 1941 av dem verkställda granskningen (§ 31, sid. 140—150) gjort vissa uttalanden beträffande frågan om utnyttjande av domänverkets övertaliga personal.

Utskottet.

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det i förevarande proposition framlagda förslaget angående ersättning från kyrkofonden för år 1941 för övertalig personal vid domänverket.

Vid sin behandling av propositionen har emellertid utskottet uppmärksammat att under de fyra senaste åren ifrågavarande ersättning hållit sig i stort sett oförändrad, vilket torde sammanhänga därmed, att ifrågavarande personal icke i någon större omfattning erhållit annan anställning. Riksdagens revisorer ha uti sin år 1941 avgivna berättelse till behandling upptagit frågan om åtgärder för utnyttjande av domänverkets övertaliga personal, och i propositionen har föredragande departementschefen uttalat, att det torde böra undersökas huruvida icke dessa kostnader framdeles skulle kunna genom åtgärder från domänverkets sida nedbringas. Med hänsyn härtill har utskottet icke ansett sig böra förorda att i detta sammanhang särskild framställning göres i ämnet.

Under hänvisning till det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande proposition, nr 47, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 april 1942.

På första lagutskottets vägnar:

N. GÄRDE.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Gärde, Wagnsson, Karl Emil Johanson, Karl Johan Olsson, Brandt, Caap, Ahlkvist* och *Verner Andersson*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist, Hedlund* i Östersund, *Björling, Larsson* i Hede, *Landgren* och *Andersson* i Mölndal, fröken *Öberg* samt herr *Gustafsson* i Lekåsa.
